

РЕШЕНИЕ

№ 25589

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 09.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **4452** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Д. Ф., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място] дьо Пе, Х., гражданин на Х., с адрес [населено място], [улица], вх. В, ет.2, ап.В04, срещу Решение № 3042 от 10.04.2025 г. на председателя Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.75, ал.1, т.4, вр. чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на хуманитарен статут. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Визира нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК поради неизясняване на фактическите обстоятелства по случая му. Жалбоподателят поддържа, че има основателни опасения от преследване и заплаха за живота си и този на съпругата си Деварйо М. – гражданка на Х., намираща се в България. Счита, че административният орган не е изяснил актуалната ситуация в страната му на произход Х. и връщането им там би било в нарушение на принципа за забрана за връщане (non refoulement), уреден в чл.33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и чл.4, ал.3 от ЗУБ. Поддържа наличие на основание по чл.15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС в светлината на тълкуването, дадено в Решение на СЕС по дело C-465/07 г.

Ответникът – председател на ДАБ при МС оспорва жалбата в писмени бележки от 10.06.2025 г., чрез юрк. Т. Г..

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възразенията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

С молба до ДАБ - МС с вх. № ОК-13-835 от 20.05.2024г. Д. Ф., гражданин на Х., [дата на раждане] , в [населено място] дьо Пе, Х., народност – хаитянин, религиозна принадлежност – християнин – католик, семейно положение – женен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на представен национален хаитянски паспорт. Представени са и копие на документ, издаден от посолството на Х. във Франция и копие на лична карта, издадена от Х..

На проведено на 20.05.2024г. интервю кандидатът заявява, че е влязъл в България на 20.02.2024г. със самолет легално с българска виза, заедно със съпругата му Деварийо М. и брат му, след като бил поканен на церемония за връчване на дипломата му от Франкофонския университет в България, в който се дипломирал. През 2016-2017г. завършил психология бакалавър в Х. и магистратура в България – Стопанско управление. Заявява, че тримата са предложени за участие в хуманитарна програма на САЩ, имаща за цел оказване на хуманитарна помощ на хаитяни, жертви на насилието, което властва в Х.. Кандидатът посочил, че е идвал в България през 2020г. и 2021г., тъй като следвал магистратура във Франкофонския университет. След като приключил обучението си, се върнал в Х., откъдето представил дипломната си работа с видео-конферентна връзка. Преди да дойдат в България, се опитали да заминат за К. и Швейцария, за да продължат обучението си, но получили отрицателен отговор. Включили се и в хуманитарната програма в САЩ, откъдето очаквали отговор. Докато били в България положението в Х. се влошило, преустановени били всички полети до там, летището било превзето от въоръжени цивилни лица. Получил и заплахи, тъй като бил автор на песни, от които личало пристрастието му към политиката на убития президент на страната и били против режима в страната. Той изпълнявал песните, а брат му бил звукооператор. Записи на песните му имало в You tube и след като придобили известност, от януари 2023г. започнал да получава заплахи по телефона, че ако продължава да ги изпълнява, ще бъде убит. Били заплашвани и брат му, и съпругата му. Съпругата му била заплашвана и по семейни причини, поради конфликт с втория си баща, който се опитал да я изнасили. Заради тези заплахи се местели в различни квартали. До подаване на молбата за закрила са живели за сметка на техния свещеник, който финансирал престоя им в България. След като визата им изтекла, от университета ги посъветвали да я удължат, но след като им отказали, ги посъветвали да се обърнат към ДАБ. В Х. живеели майка му, брат му и две сестри. Там жалбоподателят давал психологически консултации. Заявява, че не е членувал в политическа партия, не е арестуван, не е имал проблеми с официалните власти в страната си на произход, не е съден или осъждан в Х., не му е оказвано насилие, освен устните заплахи. Не е имал проблеми, свързани с етническата принадлежност и вероизповеданието си. Не е членувал във въоръжена групировка или формиране. Не иска да се завърне в Х., заради заплахите и обстановката там. С решение № УП-ОК7 от 06.06.2024г. г интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлил като явно неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.2, т. 4 и т.11 от ЗУБ.

При първоначалното разглеждане на делото пред съда жалбоподателят представя разпечатки на кореспонденция водена по Whats App, в която се отправят заплахи срещу съпругата му, чрез отец Л. М., гражданин на САЩ, който работи като свещеник-мисионер в Х., и акт за вписване на религиозен брак с превод на български език. Представени са за сведение и статии от интернет страници с информация за ситуацията в Х.. Представено е и писмо от Посолството на Република Х. в [населено място], Франция, от 22.04.2024 г. за това, че Деварийо М., Д. К. и Д. Ф., граждани на Х., са били снабдени с Ш. визи, валидни в периода от 20.02.2024 г. до 31.03.2024 г. Преди изтичането на визите е следвало да се завърнат в П. о П., Х., но са блокирани в [населено място] поради затваряне на международното летище в Х., причинено от политическата криза, обхванала

страната.

С Решение №16160 от 05.09.2024 г. по адм.д. № 7171/2024 г. на АССГ, 65-ти състав, е отменено Решение № УП-ОК7/06.06.2024г. на интервюиращ орган при ДАБ, в частта, в която молбата на Д. Ф., за хуманитарен статут е отхвърлена като явно неоснователна и делото като преписка е върнато на компетентния орган за ново разглеждане и произнасяне по молба с вх. № ОК-13-835 от 20.05.2024г. в тази част. Съдът е намерил за правилни мотивите на административния орган за липса на каквито и да е конкретни данни за осъществено преследване спрямо търсещия закрила или опасността от такова по някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ при пребиваването му на територията на Х.. Съдът е приел за необоснована преценката на интервюиращия орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ. Цитирана е представена от ответника справка за Х. с вх. № ЦУ-1368/30.05.2024г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, според която бандите в Х. контролират по-голяма част от столицата П.-о П. и разширяват контрола си върху част от страната, която на места действително е изпаднала в беззаконие. Х. изпада във все по-голямо беззаконие след убийството през юли 2021г. на президента Ж. М., което достига кулминация в безредиците и атаките срещу ключова инфраструктура през февруари и март. Многонационалната мисия за сигурност, одобрена от ООН срещу съпротива в Х. и К., която трябваше да ръководи мисията и да разположи 1000 служители. Според ООН 2500 души са били убити или ранени само през първите три месеца на 2024 година в насилие, свързано в банди, като някои жертви са останали да гният по улиците, тъй като насилието е попречило на семействата да съберат телата за погребение. Членовете на бандите продължават да използват различни форми на сексуално насилие през 2024 г. са регистрирани повече от 60 случая на линч от така наречените бригади за самоотбрана. Ситуацията се влошава и по отношение на храните и медицинските консумативи. Според неправителствени групи, въоръжени групировки сега контролират около 90 процента от П.-О П.. От общодостъпните източници на информация и официалните изявление на главния секретар на ООН от 18.07.2024г. се установява, че ситуацията със сигурността в Х. бързо се влошава. При тези данни за страната на произход на кандидата, съдът е намерил за основателни възраженията му, че обжалваното решение е издадено без да са изяснени фактите от бежанската му история. Решението на съда е влязло в сила като необжалваемо.

Административната преписка е изпратена на председателя на ДАБ при МС за ново произнасяне по молба вх. № ОК-13-835/20.05.2024 г., подадена от гражданина на Х., в частта му на поисканото предоставяне на хуманитарен статут.

На проведено на 17.02.2025 г. интервю кандидатът заявил, че бащината му къща се намира в провинция Пор Дьо Пе, ул. Ш. П." № 13. Посочва, че откакто се е родил до 2008 г. е живял на този адрес. След това следвал в столицата П. о П.. До ноември 2019 г. живял в столицата, след това заминал за [населено място] в Доминиканска Република, заедно със съпругата си М. Дебарийо. Посочил, че след като се оженили, започнали заплахи срещу съпругата му, следователно, тези заплахи били и срещу него. Заплахите идвали от втория мъж на майката на съпругата, който не бил неин баща. Той се опитал няколкократно да изнасили съпругата му, а след като тя се омъжила за него, изнасилил по-малката ѝ сестра. Съпругата му го предала в полицията, но мъжът не попаднал в съда. Поради това, че го издала, започнали заплахи по три направления: към жена му, че го е издала, към свещеника, че ги е приел в манастира и към кандидата, защото защитава съпругата си. Това се случило в началото на м. септември 2019 г., а те се оженили през м. октомври 2019 г. Свещеникът ги посъветвал да заминат за С. Д.. Докато пребивавали там, кандидатът получил разрешение да следва в България, поради което отпътувал за страната ни. Съпругата си изпратил при майка си в Х.. Представил кореспонденция в превод, водена с отец Л.

М., от катедралата „Света А.“ в Ан С., с неизвестни лица, чрез WhatsApp. Чрез свещеника, съпругата му била заплашвана по този начин от 2023 г. Уточнява, че заплахите започнали още през 2019 г., което ги принудило да отидат в Д. република. Междувременно, направил стъпки да учи в България и изпратил съпругата си в [населено място] Пе, Х., където живяла със сестра му и майка му, в бащината му къща. Твърди, че в момента в бащината му къща живеят неговата майка и по-голямата му сестра. По-малката му сестра работи, но той не се сеща точно къде работи тя. Освен майка му и сестра му, чуждият гражданин посочил, че заедно с тях живеят и двамата му братя, а баща му е починал. Разказва, че двамата му братя си стоят вкъщи и нищо не работят. Неговата по-голяма сестра ги изхранвала всичките, работела като счетоводител във фирма. След като започнали заплахите, живеели като в затвор – той не можел да работи, а съпругата му прекъснала следването си. Докато съпругата живееел с майка му в Х., срещу нея имало заплахи чрез магия, те били част от заплахите, за тях пишело и в кореспонденцията със свещеника. Като причина да не изтъкне тези обстоятелства при първото интервю на 20.05.2024 г. посочва, че тогава не е ставало дума да останат в България, а той бил поканен на тържество за дипломирането си. Били записани и в програма на президента Б., който съдържала списък на хайтяни, на които да се позволи да се заселят в САЩ. Тогава все още очаквали да бъдат поканени, но след като президентът се сменил, тази програма никога нямало да бъде изпълнена. Междувременно, прекъснали всички полети до Х.. Още по време на престоя си в К. и при пристигането си в България разбрали, че цялата страна е блокирана и няма да могат да се върнат там. Всяка година, на седми февруари, в Х. ставало нещо сериозно. Вече имали покана и тръгнали няколко дни по-рано, за да не бъдат на седми февруари в Х.. След пристигането си в България, не са правили постъпки да се върнат в Х.. Наскоро научил за навлизане на въоръжени лица в църква в Х., където били убити цивилни. Там имало въоръжени групи, които се бият едни срещу други. Роднините му в Х. не смеели да излизат по улиците. Това било валидно за столицата П. о П.. В родния му [населено място] Пе нещата били по-спокойни, но столицата била превзета и там нямало живот. Всяка от тези групи се опитвала да завземе цялата страна и да се разпростре навсякъде. Засега в провинцията, който нямал намерение да се мести от адреса си, на който живее, можело да извършва обичайните дейности в този район. По думите на гражданина на Х., това положение със сигурността в страната датира от убийството на президента на Х. през 2021 г., тогава започнали тези избивания от различни банди, като и до сега няма президент, и избори не са могли да се състоят. От 2021 г. имало пълно безвластие и произвол в Х.. И към момента страната била в пълен хаос. Като личен мотив за напускане на страната на произход посочва заплахите, които са получили той и съпругата му по повод престъпленията, извършени към нея и близките ѝ. Другият повод била общата ситуация в страната, в която не можела да се живее. Искали да спасят живота си, защото в Х. нямали гаранции за това. В случай на връщането им в Х., счита, че биха се подновили заплахите от същите лица и животът им би бил в опасност, защото тези лица контролирали властта и щели да ги намерят. Мъжът, който заплашвал роднините на съпругата му, щял да ги намери и убие. Той не контролирал държавата, но контролирал група от хора, които ще ги тормозят. Тези банди убивали президента, поради което щели да убият и тях. В България биха се чувствали като нормални хора и биха се интегрирали социално.

В преписката е приложено и проведено на 17.02.2025 г. интервю със съпругата М. Деварийо. Чуждата гражданка посочила, че от края на 2017 г. до 29.01.2019 г. е живяла в къща към църквата „Света А.“, в [населено място]-А-Во. Била като прислужница на живеещите в къщата, където имало свещеници, калугерки и младежи като нея. Вторият съпруг на майка им пристигнал в семейството им, когато тя била на 13-14 години. Докато била в къщата към църквата, той идвал и я заплашвал, че ще я убие, ако тя признае, че я е изнасилвал. Преди края на 2017 г. този мъж я е

изнасилвал в къщата на майка ѝ. Казвал се Сентил Диолом. След пристигането си в България, първоначално нямали намерение да подават молба за закрила, тъй като били записани в програма на президента Б. за приемане на бежанци от Х. в САЩ. Междувременно визата им за престой в България изтекла, а те не могли да заминат за САЩ. Така решили да подадат молба за закрила в България. Не заявила желание за връщане в Х. по лични причини и „защото човек не е спокоен там“. При евентуално връщане в Х., би била застрашена от същия човек – втори мъж на майка ѝ, който я е изнасилвал докато е била подрастваща, а след това е правел същото с по-малката ѝ сестра. Тя се оплакала в полицията и на 28.01.2019 г. Сентил Диолом бил задържан и разпитван. На следващия ден разбрали, че Сентил Диолом е избягал и не се знае къде е. От този момент я е притеснявал много път, заедно с новата му съпруга. Когато през 2020 г. отишли в Д. република, новата съпруга на същия мъж и нейна приятелка я били на улицата и тя загубила бебето (тогава била бременна). На изричен въпрос потвърждава, че не желае да се завърне в Х. поради случая със Сентил Диолом, както и поради несигурността в Х.. Там не можело да ходи на университет или да работи, трябвало да се пази да не ѝ се случи нещо. В Х. имало огромна престъпност и никой не можело да я защити.

Постановено е оспореното Решение № 3042 от 10.04.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на чуждия гражданин е отказано предоставяне на хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 9, във връзка с чл. 75, ал.1, т. 4 от ЗУБ. В решението е прието, че предвид изложените от чужденеца факти и обстоятелства при провеждане на двете интервюта на 20.05.2024 г. и на 17.02.2025 г., се установява сериозно противоречие при заявяването на обстоятелствата относно сигурността в Х.. Административният орган е формирал извод, че представянето на нелогични и разнопосочни обстоятелства сочи на съзнателно дадени неверни данни, целящи доказване на значими за производството по ЗУБ обстоятелства. В заключение е посочил, че представената от кандидата бежанска история е противоречива и нелогична, поради което я е приел за недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила.

Административният орган е съобразил указанията, дадени в отменителното Решение № 16160 от 05.09.2024 г., по адм. дело № 7171/2024 г. на АССГ, Първо отделение, 65 състав, а именно събере доказателства относно актуалната обстановка в Х. и въз основа на нея да прецени дали ситуацията в Х. сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на страната по смисъла на разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО (отм).

От събраните доказателства по административната преписка и от бежанската история на чужденеца, органът е формирал извод, че кандидатът не е напуснал държавата си по произход поради реалната опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито са налице данни, че е бил заплашен от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е имал никакви проблеми, както с официалните власти в страната, така и с която и да било групировка на територията ѝ, поради което спрямо него не съществува бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства. Причините са напускането на страната на произход били изцяло лични и базирани на желанието за по-добър живот, на което сочело обстоятелството, че е подал молба за международна закрила в Република България едва след като е изтекла визата му за легален престой в Република България, а цялата бежанска история е недостоверна и изпълнена с противоречия. Предвид изложеното в решението е прието, че кандидатът не е напуснал страната си на произход поради обстоятелствата, посочени

в чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ - поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

С позоваване на Справка с вх. № МД- 02-4/03.01.2025 г., издадена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, касаеща ситуацията в Х. към 03.01.2025 г., органът е отрекъл и приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. От съдържащите се данни за ситуацията в Х. се установявало, че се предприемат множество постъпки, за да се стабилизира сигурността в страната и да се определят нови общи избори през 2026 г. с помощта на одобрената от Организацията на обединените нации многонационална мисия за сигурност. След извършена преценка на актуалната обстановка в Х. посредством приложената по административната преписка Справка с вх. № МД-02-4/03.01.2025 г., издадена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС и изготвеният от HRW - Н. R. Watch Световен доклад за 2025 г. - Х., не са установени и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30.01.2014 г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕЕ, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От цитираната справка е видно, че ситуацията със сигурността в Х. в много части на страната остава напрегната и неспокойна, като положението със сигурността е нестабилно основно в столицата на страната. Няма данни за наличие на въоръжени конфликти в държавата, които да достигат нивото на безогледно насилие. От съдържащата информация относно актуалната обстановка в държавата по произход се установявало, че по отношение на него са налице сериозни и потвърдени заплахи, за да се счита, че ако се завърне в Х., той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства по чл.9, ал.1 от ЗУБ. За търсещия международна закрила съществувала възможност да се установи в която и да било част на Х., още повече, че по негови данни той е живял на най-различни места в Х. и Доминиканска Република. Положението в Х. можело да се оцени като несигурно и напрегнато, но насилието не било повсеместно и безогледно, а инцидентите не можели да предизвикат масов ефект.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на чуждия гражданин на 16.04.2025 г. Жалбата срещу него е подадена на 24.04.2025 г. - в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ и в установената форма, с излагане на фактически и правни основания за издаването му. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на молителя или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ въз основа на

елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Въз основа на посоченото от молителя в интервюта правилно и обосновано решаващият орган е приел, че по отношение на кандидата не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, доколкото същият не е навел обосновани твърдения, че в страната си на произход е бил подложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или е бил принуден да напусне страната си на произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

За да отрече приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и въз основа на информация в Справка с вх. № МД-02-4 от 03.01.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, административният орган е приел, че по отношение на кандидата не се установяват разширенията, дадени в Решение на С. от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07, тъй като общата ситуация в С. не можело да се определи като "въоръжен вътрешен или международен конфликт". Съдът приема, че в тази му част, по приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, решението е материалноправно незаконосъобразно, тъй като в нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ не са преценени всички относими факти, свързани с личната бежанска история на кандидата и с държавата му на произход. Немотивирани и несъответстващи на материалноправните норми на ЗУБ (чл. 9) са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, нелогични и неправдоподобни с оглед предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Настоящият съдебен състав, с оглед принципа за легитимните правни очаквания, приема да съобрази и мотивите на АССГ, изложени в Решение № 16160 от 05.09.2024 г. по адм. дело № 7171/2024 г., макар да не се ползват със „силата на присъдено нещо“, понеже ги споделя по принцип. При предходното разглеждане на делото Съдът е приел, че бандите в Х. контролират по-голяма част от столицата П.-о П. и разширяват контрола си върху част от страната, която на места действително е изпаднала в беззаконие. Х. изпада във все по-голямо беззаконие след убийството през юли 2021г. на президента Ж. М., което достига кулминация в безредиците и атаките срещу ключова инфраструктура през февруари и март. Многонационалната мисия за сигурност, одобрена от ООН среща съпротива в Х. и К., която трябваше да ръководи мисията и да разположи 1000 служители. Според ООН 2500 души са били убити или ранени само през първите три месеца на 2024 година в насилие, свързано в банди, като някои жертви са останали да гният по улиците, тъй като насилието е попречило на семействата да съберат телата за погребение. Членовете на бандите продължават да използват различни форми на сексуално насилие през 2024 г. са регистрирани повече от 60 случая на линч от така наречените бригади за самоотбрана. Ситуацията се влошава и по отношение на храните и медицинските консумативи. Според неправителствени групи, въоръжени групировки сега контролират около 90 процента от П.-О П.. От общодостъпните източници на информация и официалните изявление на главния секретар на ООН от 18.07.2024г. се установява, че ситуацията със сигурността в Х. бързо се влошава. При тези данни за страната на произход на кандидата, съдът е намерил за основателни възраженията му, че обжалваното решение е издадено без да са изяснени фактите от бежанската му история.

Съобразно общото разпределението на доказателствената тежест по чл.170, ал.1 от АПК

ответникът не е изпълнил указанията, дадени с Разпореждане № 15414 от 07.05.2025 г. за предоставяне на актуална справка за ситуацията в страната на произход на кандидата.

На съда е служебно известно постановено по отношение на съпругата на кандидата Решение № 24586 от 16.07.2025 г. по адм.д. № 3470/2025 г. на АССГ, 14-ти състав. В него е цитирана представена от ответника справка от 12.03.2025 г., според която: в Х. съществува „**необузданото групово насилие**“; насилието между бандите продължава с неотслабваща сила; по-специално банди се опитаха да завладеят общността К. в планините над престижния квартал “P. Ville” в столицата П.-о-П., като официалните данни показват, че насилието е разселило над 4 000 души и е убило най-малко 50; властите на 18 февруари заявиха, че издирват 16 лица, включително бившия сенатор Ненел К. и бившия представител на К. А. А., за предполагаемо участие в атаки; на 13 февруари банди подпалиха части от най-голямата болница в Х., разположена в центъра на П.-о-П.; на 14 февруари бандите започнаха офанзива в няколко района на столицата, включително квартал Д. 30; на 24 февруари увеличиха атаките, които прогониха най-малко 12 000 души; **контролът върху бандите в П.-о-П. доведе до почти пълно разрушаване на закона и реда, колапс на здравните услуги и възникване на криза с хранителната сигурност; повече от 5 500 души са били убити при насилие, свързано с банди в карибската нация през 2024 г., а повече от един милион души са напуснали домовете си**; ООН предупреди, че в Х. има **все повече докладвани случаи на насилие, основано на пола**; според данни на H. rights watch (HRW) **от януари до октомври 2024 година е имало над 54 000 случая на насилие, основано на пола**; истинският брой на случаите е неизвестен, но се смята, че е много по-висок; **върховенството на закона в Х. е толкова нарушено, че членове на престъпни групи изнасилват момичета или жени, без да се страхуват от каквито и да е последствия**; според HRW има 1 000 процента увеличение на случаите на сексуално насилие с участието на деца през последната година; много от оцелелите остават с усложнения, включително наранявания, психични травми, бременност и полово предавани болести; въпреки това, поради цялостната липса на медицинска и психосоциална подкрепа за жертвите, наред с широко разпространената стигма и страх от отмъщение, много жертви не се изявяват; сексуалното насилие стана широко разпространено, като оцелелите имаха минимален достъп до здравни услуги и почти липсваше правосъдие; нарастващият глад и крайната бедност принудиха децата да се присъединят към престъпни групи, където са изправени пред малтретиране, включително сексуална експлоатация“; на 22 януари Лекари без граници пуснаха информационен анимационен видеоклип, който хвърля светлина върху ежедневието на оцелелите от насилие в Х.; в това видео се посочва, че приблизително 4 200 хаитянски жени са били подложени на сексуално насилие миналата година, което е 140 % увеличение от 2022 г.; животът на оцелелите в Х. е описан като много труден, тъй като страната разполага с ограничени психосоциални и медицински ресурси; има само няколко спешни приюта, които предоставят грижи за оцелелите, които са напрегнати, поради големия брой пациенти; оцелелите от сексуално насилие често са принудени да живеят в лагери за разселване или на обществени улици, като някои дори се връщат обратно на мястото на своите нападения“.

Както е посочено в предходното решение на АССГ по адм. д. № 7171/2024 г. чл.9, ал.2 от

ЗУБ уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Напълно необоснован в тази връзка е изводът на административния орган за непоследователност, противоречивост и недостоверност на бежанската история на кандидата. Действително, семейството е пристигнало в България по повод дипломирането на кандидата в българско висши учебно заведение. Обективен факт е, подкрепен с информация от страната на произход, както и *писмо от Посолството на Република Х. в [населено място], Франция, от 22.04.2024 г. (официален документ с обвързваща сила)*, че след изтичане на валидността на предоставените на Деварийо М., Д. К. и Д. Ф., граждани на Х., Ш. визи, валидни в периода от 20.02.2024 г. до 31.03.2024 г., чуждите граждани са били блокирани в [населено място] поради затваряне на международното летище в Х., причинено от политическата криза, обхванала страната. Изнесените от чуждите граждани факти относно личното им положение и страната им на произход са единни, безпротиворечиви и последователни, респ. се потвърждават от актуалната информация относно Х.. Дължим е извод, че по отношение на кандидата са налице предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ за предоставяне на субсидиарна закрила - поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността в качеството му на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Основанието за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство, като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие, присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт" в страната на произход. Обсъдено съобразно информацията относно актуалната обстановка в страната на произход съдът приема за доказано основанието за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По силата на т.39 от Решение на Съда от 10 юни 2021 г. по дело C-901/19 понятието „тежки и лични заплахи“ срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 **трябва да се тълкува разширително**. Така, за да се определи дали съществуват „тежки и лични заплахи“ по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95, се изисква да се вземат предвид всички релевантни обстоятелства по случая, и по-специално тези, които характеризират положението в страната на произход на молителя (т.40). Всъщност, що се отнася до молба за международна закрила, подадена на основание член 15, буква в) от Директива 2011/95, макар в тази молба да не се посочват доказателства, присъщи за положението на молителя, от член 4, параграф 3 от същата директива следва, че преценяването на такава молба трябва да бъде извършено за всеки отделен случай, при което трябва да се вземат предвид редица елементи (т.41). Сред тези елементи фигурират по-специално съгласно член 4, параграф 3, **буква а) от посочената директива „всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата“ (т.42)**. По-конкретно, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 56 и 59 от заключението си, може също така да се отчетат интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на участващите въоръжени сили и продължителността на конфликта като обстоятелства, които се вземат предвид при преценката на реалната опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, буква

в) от Директива 2011/95 (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2014 г., Diakité, C-285/12, EU:C:2014:39, т. 35), както и други елементи, като *географския обхват на положението на безогледно насилие, действителното местоназначение на молителя в случай на връщане в съответната страна или съответния регион и евентуалното умислено насилие срещу цивилното насилие, извършено от враждуващите страни* (т.43). В заключение в решението по дело C-901/19 е прието, че член 15, буква в) от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че за да се определи дали съществуват „тежки и лични заплахи“ по смисъла на тази разпоредба, се изисква извършването на цялостна преценка на всички обстоятелства в конкретния случай, и по-специално на тези, ***които характеризират положението в страната на произход на молителя.***

В решение от 28 юни 2011 г. по дело Sufi и Elmi с/у О. кралство (CE:ECHR:2011:0628JUD000831907, § 241) ЕСПЧ е имал повод да посочи критерии при преценка на общата ситуация в дадена страна по произход: първо, дали страните в конфликта наемат методи и тактики на водене на война, които увеличават риска от цивилни жертви или директно са насочени към цивилни; второ, дали използването на такива методи и/или тактики е било широко разпространено сред страните в конфликта; трето, дали боевете са били локализирани или широко разпространени; и накрая, броят на цивилните, убити, ранени и разселени в резултат на боевете. Тези критерии не трябва да се разглеждат като изчерпателен списък, който да се прилага във всички бъдещи случаи.

Според мотивите в т.40 на Решение на СЕС от 9 ноември 2023 г. по дело C-125/22: Що се отнася, второ, до посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директива 2011/95, което се изразява в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, *следва да се отбележи*, че посочената разпоредба обхваща една „по-обща опасност“ от посегателство, в сравнение с посочените в букви а) и б) от същия член. По този начин се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилния. Освен това тези заплахи са присъщи на *обща ситуация на въоръжен конфликт, която поражда „безогледно насилие“*, което предполага, че *насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение и тяхната самоличност*, когато степента на такова насилие *достига толкова високо ниво*, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки заплахи (вж. в този смисъл решение от 10 юни 2021 г., В. D. (Понятие тежки и лични заплахи), C-901/19, EU:C:2021:472, т. 26 и 28 и цитираната съдебна практика).

От това следва, че при извънредни ситуации, като описаната в предходната точка от настоящото решение, установяването дали съществува опасност от „тежки и лични заплахи“ по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 *не е обвързано* от условието търсещият субсидиарна закрила да представи доказателство, че той е конкретно засегнат поради присъщи на неговото лично положение обстоятелства (вж. в този смисъл решения от 17 февруари 2009 г., Elgafaji, C-465/07, т. 43 и цитираната съдебна практика, и от 10 юни 2021 г., В. D. (Понятие тежки и лични заплахи), C-901/19, т. 27).

Въз основа на изложеното относно актуалната обстановка за страната на произход на

кандидата, съдът приема, че евентуално връщане на чуждия гражданин в Х. към настоящия момент и при наличната актуална информация би било в нарушение на принципа non revoulment. Завръщането на кандидата в страната на произход към настоящия момент не е безопасно и би застрашило здравето и живота му като цивилно лице, поради което на същия следва да бъде предоставен хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС.

Несподелими са изводите на административния орган по приложението на чл.9, ал.5 от ЗУБ, според който хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Съобразно разпределението на доказателствената тежест в процеса, ответникът не е ангажирал доказателства за изпълнение на законовите предпоставки по чл.8, пар.1 от Директива 2011/95/ЕС, вр. чл.9, ал.5 от ЗУБ - кандидатът да има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и да може *сигурно и законно да пътува* и да получи достъп до тази част на държавата, както и може *основателно да се очаква да се установи там*. *Визираните кумулативни предпоставки в случая не са изпълнени.*

По изложените съображения е дължима отмяна на решението в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ като незаконосъобразно.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане и произнасяне по молба с вх. № ОК-13-835 от 20.05.2024г. на Д. Ф., гражданин на Х., [дата на раждане] , в частта за предоставяне на хуманитарен статут чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ при съобразяване с дадените указания по приложението на закона с оглед актуалната информация в страната на произход на кандидата.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Ф., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място] дьо Пе, Х., гражданин на Х., с адрес [населено място], [улица], вх. В, ет.2, ап.В04, Решение № 3042 от 10.04.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, **в частта**, с която му е отказано предоставяне на хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3, вр. чл. 75, ал.1, т. 4 от ЗУБ.

ВРЪЩА делото като преписка **в тази част** на компетентния орган при ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила с молба вх. № ОК-13-835 от 20.05.2024г. на Д. Ф., гражданин на Х., [дата на раждане] , при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

